

vih predsednika planinske sekcije Darka Moharja in odgovornega urednika Planinskega vestnika Vladimirja Habjana (ta je planinski sekciji v znak zahvale izročil knjigo Planinske založbe Slovenije Posušeni rožmarin) - kratko predstavitev revije članica uredništva Marjeta Keršič-Svetel.

Letos je razstava PV gostovala že na mnogih prireditvah (na Skupščini PZS, na Dnevu planincev v Kamniški Bistrici, 35. taboru MDO PD Ljubljane ...) in knjižnicah (v Slovanski v Ljubljani, v knjižnici na Ptuj, v Ilirski Bistrici idr.). Od 7. novembra dalje bo razstava v Delavskem domu v Zagorju, decembra pa bo v Brežicah.

V. H.

In memoriam

Dr. Sonja Mašera

V vrstah tržaških planincev in v širši javnosti je zazevala velika praznina. Sredi avgusta je vso planinsko skupnost presunila vest, da častne predsednice Slovenskega planinskega društva Trst dr. Sonje Mašere ni več. Tiho in spokojno se je preselila v onostranstvo in pahnila v globoko žalost vse tiste, ki so jo poznali in cenili kot otroško zdravnico in vneto, neutrudno planinko.

Dr. Sonja Mašera, po rodu iz Gorice, se je morala že kot otrok seliti v Maribor, od koder se je več let kasneje vrnila v rodni kraj. Sledila so gimnazijska leta in medicinska fakulteta v Turinu ter, v tedanji fašistični Italiji za ženske zdravnice edina možna izbira: specializacija v pediatriji v Pavii. Med vojno je skrbela za nevarno zbiranje sanitetnega materiala za partizanske ranjence in taboriščnike in se po vojni posvetila organizaciji zdravstvenih centrov in otroških posvetovalnic na območju jugoslovanske uprave na Koprskem. Iz narodnostnih in ideoloških razlogov sta sledili neredna zaposlitev in šikaniranje v tržaških bolnicah - do odprtja zasebne pediatrične ambulante.

Že kot otrok je dr. Sonja Mašera vzljubila gore in se zelo rada podajala tudi na zahtevne planinske poti, zato je bilo samoumevno, da se je v prvih povojnih letih vključila v delo za obnovitev in ponovno uveljavitev za časa fašističnega terorja prepovedanega Slovenskega planinskega društva v Trstu. V predanosti planinstvu, ki jo je kot skrb za zdravje otrok pojmovala kot poslanstvo, si je s prijazno človekoljubno odprtostjo in velikodušnostjo znala pridobiti širok krog prijateljev, ki so jo vzljubili in imeli radi. Ponudila se ji je ugodna prilžnost uredniškega življenjskega smotra: v svoji ambulanti je nevsiljivo vzbujala v starših in otrokih prepričanje v zdravo življenje v neokrnjeni gorski naravi. Tako je pridobila številne goreče planince in množila vrste članov Slovenskega planinskega društva.

Njene izredne organizacijske sposobnosti so prišle do izraza ob prevzemu vodstva planinskega društva po smrti Zorka Jelinčiča. Zagrizeno je s pomočjo predanih in zvestih odbornikov uredniškega uspele pobude in zamisli: društvene zimske športne igre, poimenovanje koč na Črni prsti po Zorku Jelinčiču, planinski dnevi, srečanja obmejnih planinskih društev, od italijanskih nacionalističnih krogov oviran sprejem društva v italijansko smučarsko zvezo, planinska pot Vertikala, dom Mangart v Žabnicah in številni vzorno vodeni izleti in akcije. S svojimi ognjevitimi nastopi je dr. Sonja Mašera znala v tržaških planincih vzbuditi zaupanje in vero v lastne sile za uspešno rast planinske organizacije. Njeno pomembno delo je prepričevanje v vrednote planinstva in utrjevanje slovenske narodne zavesti v zamejstvu. Njeno predsednikovanje pomeni zlato dobo za Slovensko planinsko društvo v Trstu. Še po predaji društva mlajšim rodovom je dr. Sonja Mašera v svoji planinski vnemi do zadnjega diha, septembra bi bila dopolnila 94 let, pozorno spremljala slovensko planinsko dogajanje v tržaškem mestnem jedru in z zadoščenjem dočakala stoletni jubilej društva. Za za-

sluge je bila dr. Sonja Mašera deležna več priznanj in pohval. Planinska zveza Slovenije ji je podelila tudi častno listino za življenjsko delo.

Dr. Sonje Mašera ni več. Tržaški planinci z žalostjo v srcu pogrešamo njeno človečnostno veličino, njeno duhovnost, ki sta bili vedno vodilo teženj in hotenj več generacij planinstvu predanih nekdanjih in sedanjih članov planinskega društva. Ganjeno se zahvaljujoč za njeno duhovno zapuščino bomo priljubljeno Sonjo ohranili v trajnem spominu.

Lojze Abram

Solčavskemu Naciju v slovo

V nedeljo dopoldan so žaro položili v grob na solčavskem pokopališču. Naci je umrl 25. avgusta 2005, v 86. letu življenja. Ob grobu sta se v imenu planincev poslovila od njega predsednik PD Solčava Daniel Stakne in v imenu SMDO s šopkom planinskih rož Martin Aubrecht. O njegovem življenju in delu je pisalo v Planinskem vestniku (PV 1970/408, 1990/346, 1995/454). Naci je bil dolgoletni markacist. Za svoje delo je že leta 1977 prejel Knafelčevo diplomu (št. 71). Zadnjega srečanja markacistov se je udeležil leta 1999 na Celjski koči. Tečaj je opravil v naši dolini in je bil tudi aktiven sodelavec pri vodenju tega tečaja. Dobil je značko markacista s številko 44. Odšel je človek, ki je veliko pripomogel k vzdrževanju planinskih poti, napisal mnogo lesenih kazipotnih tabel, nekatere na poti na Jamo so nosile tudi njegove vedre zapise. Bo še kdo naredil mlinček na malem potočku ob planinski stezi? Kdo bo še tako pogosto hodil k solčavski tisi? Si se res poslovil od nje? Le mirno počivaj onstran Savinje. Hvala Ti za vse, kar si storil za planinstvo!

Božo Jordan

Popravek

V oktobrski številki PV smo objavili novico: Mednarodno srečanje »Rugovo 2002« na Kosovu. Pravilna letnica je 2005. Uredništvo